

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 czerwca 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił G. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wskazując, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 24 maja 2019 roku ustaliła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. (decyzja – k 118 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z 4.07.2013r.)

W dniu 26 czerwca 2019 roku G. P. odwołał się od powyższej decyzji, wnosząc o badanie przez biegłego psychiatrę. (odwołanie k. 3)

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 17 lipca 2019 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację podnoszoną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie – k. 4)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

G. P. urodził się w dniu (...). Z zawodu jest ślusarzem mechanikiem. (okoliczności bezsporne)

Do dnia 30 kwietnia 2019 roku wnioskodawca miał przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. (okoliczności bezsporne)

W dniu 28 lutego 2019 roku ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek – k 112 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z 4.07.2013r.)

Wnioskodawca cierpi na zaburzenia adaptacyjne i zaburzenia osobowości. Z tego powodu jest leczony psychiatrycznie od 2007 roku, obecnie od 2015 roku bez czynnej psychozy, w wyrównanym nastroju, funkcjonuje prawidłowo. Z psychiatrycznego punktu widzenia nie jest długotrwale niezdolny do pracy. (opinie pisemne biegłego sądownego lekarza psychiatry K. K. k 29-30, k 59)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanego dowodu z opinii biegłej psychiatry.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art.57 ust.1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U z 2021 r., poz.291) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełni łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność powstała w okresach wymienionych w cytowanym przepisie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.
- 4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Brak choćby jednego z warunków wymienionych w art.57 ww. ustawy powoduje brak prawa do świadczenia.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do oceny czy wnioskodawca jest osobą niezdolną do pracy.

Zebrany w niniejszym postępowaniu materiał dowodowy wykazał jednoznacznie, że G. P. nie jest osobą długotrwale niezdolną do pracy. Powyższego stwierdzenia Sąd dokonał na podstawie opinii pisemnych (główniej i uzupełniającej) biegłego sądownego lekarza psychiatry.

W ocenie Sądu wydane w sprawie opinie biegłego są spójne, wyczerpujące i logicznie uzasadnione. Biegła wprost wskazała przyczynę, dla której wnioskodawca nie może być uznany za osobę długotrwale niezdolną do pracy, podkreślając brak występowania u niego zaburzeń psychotycznych od 2015 roku. Powyższa teza znajduje potwierdzenie w opisaney przez biegłą dokumentacji medycznej, stwierdzającej pobyt ubezpieczonego w szpitalu psychiatrycznym od 9 do 24 kwietnia 2015 roku z rozpoznaniem zaburzeń osobowości i zaburzeń adaptacyjnych, bez psychotycznych. Kolejna hospitalizacja (od 20 marca do 5 maja 2018 roku) oraz badanie psychologiczne z 7 maja 2018 roku i psychiatryczne z 20 marca 2018 roku potwierdziły powyższe zaburzenia, bez psychozy.

Sąd uznał zatem, że złożone w sprawie opinie, na których Sąd się oparł, są jasne, zostały sporządzone przez biegłego o specjalności właściwej z punktu widzenia schorzenia, na jakie faktycznie cierpi wnioskodawca, w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej i bezpośrednio jego badanie.

Sąd oceniając zgromadzony materiał dowodowy, w pełni uznał wartość dowodową tych opinii, jako nie zawierających żadnych braków i wyjaśniających wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Zdaniem Sądu opinie biegłej są rzetelne, zostały sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot, a wynikające z nich wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione. Co więcej biegła nie wskazała potrzeby powołania innych biegłych.

Podkreślić w tym miejscu należy, że przy ocenie opinii biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego niż wyrażone w opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. Odmiennie ustalenie w tej mierze może być dokonane tylko na podstawie opinii innych biegłych lekarzy, jeżeli ich opinia jest bardziej przekonująca oraz wszechstronnie przedstawia kwestię nasuwającą wątpliwości w sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...)).

Opinię innego biegłego sądowego Sąd może dopuścić jedynie wtedy, gdy opinia, która została już złożona do sprawy zawiera istotne braki, względnie nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku, II CR 817/73, niepubl.). Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84, Legalis nr 49256).

W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku II CR 817/73, niepubl.).

Jak wyżej wskazano w niniejszej sprawie wydane zostały dwie wzajemnie uzupełniające się opinie, nie zawierające żadnych braków, prawidłowo i logicznie uzasadnione. Nie było zatem żadnych podstaw do ich kwestionowania i dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego lekarza psychiatry.

W świetle powyższego ponad wszelką wątpliwość stwierdzić należy, że wnioskodawca nie jest osobą spełniającą przesłanki do przyznania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Mając to na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. oddalił odwołanie jako niezasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie § 15 ust.2 w zw. z § 4 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 18)